

Napisao [Drago Plečko](#)

VRLO ZAMRŠENA ZNANSTVENO-FANTASTIČNA TEOLOGIJA

Kronološki najbliži vremenu Hladnog rata jest uspon neobične religije u SAD. Riječ je o Scijentološkoj Crkvi izrazito plodnog pisca znanstvene fantastike Rona Hubbarda. I njegovim tvrdnjama da »Isus Krist nije realna povijesna ličnost već usadak u kolektivno sjećanje cijelog čovječanstva«. Hubbard je tvrdio da je cijelo čovječanstvo zapravo besmrtno živo biće imena Thetan koje izvorno nije s ovog planeta nego je ovdje zarobljeno u materiji, energiji, prostoru i vremenu. Spas pojedinca koji je thetan dolazi kroz proces »auditiranja« koje uklanja „engrame“, sjećanja na boli i nesvjesne trenutke prošlosti. Oslobođenje od okova sjećanja obećaje vladavinu nad spomenutim kozmičkim faktorima, a Hubbard obilno svoju vjeru zalijeva terminima iz znanstveno fantastičnih romana i katastrofičnih vizija davno propalih civilizacija od kojih nas dijeli Vatreći Zid, prepreka u svijesti koju možemo preskočiti samo kroz spomenuti postupak »čišćenja«.

Kako je iz Hubbardovih zapisa razvidno da se on sjeća događaja o kojima je ovdje riječ, postavlja se pitanje – ne radi li se zapravo kod njega o sindromu lažnog sjećanja? Na to upućuje miješanje slika iz mašte i stvarnosti. Primjerice, on svemirski brod kojime je vladar Xenu, gospodar Galaktičke Federacije Teegeeeack, prije 75 milijuna godina stigao na Zemlju opisuje kao »identičan zrakoplovu DC-8«, najmodernijem modelu takve letjelice iz svog vremena. Pretakanje likova iz arsenala znan-fan mistike u stvarnost svog vremena daje amalgam koji se savršeno uklapa u opise iskustava osoba koje su bile žrtve sindroma lažnog sjećanja.

Postupak auditiranja vrlo je sugestivan jer inzistira na istjerivanju i najdetaljnijih sjećanja na vidjelo, u procesu neprekidnog poticanja. Impresivna obećanja više svijesti i kontrole nad prirodnim zakonima čine ovu originalnu religiju vrlo privlačnom i svijetu show businessa. Ni

skandali među kojima i onaj kada je sam Hubbard izbačen iz vlastite crkve nisu naštetili popularnosti ovih vjerovanja. Jer ta su vjerovanja ona koja prozivaju sve druge kao one čiji je pogled zastrt iluzijom i život začinjnjen nečistom svijesti. Kada bismo enigmi zvanoj scientologija pristupili imajući na umu koncept projekcije, sklonosti ljudi da u drugima najviše mrze ono čega se u sebi najviše boje, ne bismo bili daleko od toga da nam na pamet padne misao da ništa nije stvarno ili još bolje, da ništa nije do kraja stvarno.

Vrlo zamršena znanstveno-fantastična teologija koja iz igre izbacuje koncept boga našla je podosta sljedbenika prije svega zahvaljujući sugestiji da je čovjek kao takav bog kojem je, uz adekvatnu tehnologiju svijesti, sve dostupno. To se najbolje iščitava iz riječi samog Rona Hubbarda: »Kada se pročistite i postanete clear (stanje koje je cilj prakse dijanetike u sklopu scientologije, op.a.), krenuti ćete na put na kojem vas na kraju čeka sposobnost vladanja fizikalnim zakonima, ljudima na daljinu, kao i moć stvaranja svjetova...«.

ZA OTMICE OD STRANE VANZEMALJSKIH BIĆA NEMA PRAVOG DOKAZA

Sedamdesete godine prošlog stoljeća iznjedrile su najmonstruoznije primjere sindroma lažnog sjećanja koji i danas predstavljaju nerazjašnjenu zagonetku za znanost koja se bavi tajnama ljudske svijesti, kako pojedinačne tako i kolektivne.

Vrijeme je to kada se javljaju stotine svjedoka koji iznose dvije različite ali strukturalno slične priče.

Prve se odnose na otmice od strane vanzemaljskih bića kojih se neki odjednom počinju sjećati do u detalje. Prije svega pod utjecajem hipnotičkih seansi za koje će se tek kasnije shvatiti da su koncipirane tako da potiču sjećanja na događaje koji se nikada nisu dogodili. Planetarnu je slavu postigla priča bračnog para Betty i Barney Hill. Njih su vanzemaljci »oteli« na autoputu u New Hampshireu a svega su se sjetili nakon što su primijetili da im nedostaje nekoliko sati života i podvrgli se hipnozi. Priča im je bila plastična, uvjerljiva i fascinantna. Slijedili su mnogi drugi, od kojih je respektabilnu slavu doživio i Whitley Strieber prema čijoj je knjizi snimljen i vrlo uzbudljiv igrani film.

Epidemija otmica bića iz »letećih tanjura« profilirala je čitavu jednu granu psihologije i potresala Ameriku bez obzira na upozorenja da se možda ipak radi o konstrukt ljudske mašte. Kako se radilo o benignom fenomenu nitko nije smatrao da treba previše kopati po iskustvima za koja je postajalo sve jasnije da se javljaju kod ljudi određenog, prepoznatljivog, psihološkog profila. Pomalo ali diskretno su se počeli i donedavno entuzijastički raspoloženi znanstvenici sve kritičnije izražavati o ovoj pojavi za koju su potvrdu donekle nalazili u »umetcima« navodno

izvađenima iz tijela onih koji su oteti. No, ni te »umetke« nitko nije ozbiljno ispitao a sve se više čuju komentari da za otmice nema pravog dokaza.

PRVI SLIKOVNI PRIKAZ VANZEMALJCA

Ono što će racionalnom umu biti najneprihvatljivije su susreti »treće vrste« u kojima nalazimo opise vanzemaljaca koji se fizički ali i svojim namjerama drastično razlikuju. Ima onih »sivih«, pa »zelenih«, majušnih od cca. 120 cm visine, visokih čak do tri metra, nekih nalik reptilima pa se stječe dojam da su međuzvezdani prostori naseljeni međusobno različitim civilizacijama koje šeću našim nebom a da nemamo ama baš nikakva doista opipljiva dokaza njihova postojanja. Doduše, tisuće svjedoka koji su gledali »leteće tanjure« iznad Meksika i priznanje Glavnog stožera tamošnje vojske da ne zna o čemu se radi otvaraju razne opcije koje, međutim, ne objašnjavaju tako bogatu biološku različnost gostiju Zemlje. Dakle, usuđujem se reći da je većina »viđenja« na ovaj ili onaj način plod sindroma lažnog sjećanja. Samogeneriranog ili potaknutog, teško je sa sigurnošću reći.

Kada su u pitanju vanzemaljci, neka vrsta motiva-predloška su neobični sjajni okrugli objekti koje vidamo na kršćanskim slikarijama 18. stoljeća, a u tu kategoriju mogu donekle pripadati i drevne slikarije na špiljama diljem svijeta. Ipak, prvi slikovni prikaz vanzemaljca koji sugerira danas najčešće prihvaćeni oblik jest »vanzemaljska inteligencija« Aiwass koju je navodno još 1904. godine magijskim ritualom evocirao legendarni »crni mag« Aleister Crowley. Degenerik, narkoman, biseksualac i avanturist čiji je životni motto bio »čini što ti je volja«, Crowley je iza sebe ostavio preko 10.000 pisanih stranica svojih magijskih iskustava koja su zanimljiva prije svega zato što je desetljećima prije ostalih anticipirao postojanje »vremenskih tunela« i nekih koncepata koji i danas privlače ljude poput njega. Zato je nemoguće isključiti da je ilustracija njegova Aiwassa koji nije iza sebe ostavio nikakva hvalevrijedna znanja predložak za buduću manipulaciju razmjera kolektivne halucinacije koja je za sva vremena zapečatila izgled vanzemaljca u našim glavama.

OPISALA NEŠTO ŠTO SE NIKAD NIJE DOGODILO

Stvari su poprimile ozbiljnije razmjere pojavom knjige »Mišel se sjeća« (»Michelle Remembers«) autora Lawrencea Pazdera i Michelle Smith. Ona je pacijentica koja se njemu, psihijatru, obratila zbog depresije za koju nije znala što joj je uzrok. Pod hipnozom se »sjetila« da je kao dijete sudjelovala u ritualima kulta obožavanja Sotone i bila seksualno napastovana. Po njenom sjećanju, nakon nekoliko godina je prepuštena normalnom životu kao da se ništa posebno nije dogodilo. Pažljivijim proučavanjem tvrdnji Michelle Smith, kasnije Pazder, može se vidjeti da je opisala nešto čega u ovoj stvarnosti zapravo nema. Tako je tvrdila da se s kultom srela u mauzoleju groblja Ross Bay, u kanadskom gradiću Victoriji. Već prvi pogled na to groblje ukazuje na činjenicu da je nemoguće održavati krvave rituale u takvoj blizini obiteljskih kuća koje groblje okružuju.

Također, opisi u kojima se spominju grobovi s kamenim pločama koje su se pomicale kako bi se grobovi otvorili ne odgovaraju fizičkim činjenicama. Naime, na groblju uopće nema takovih grobova a ploče koje ih prekrivaju toliko su teške da ih je nemoguće pomaknuti bez uporabe znatne sile. Neistinitim se ispostavila i tvrdnja o saobraćajnom udesu koji je kult navodno inscenirao, a sve je teže bilo prihvatiti i priču da su se članovi kulta prepoznavali po odrezanom srednjem prstu jedne ruke. Konačno, opisani sotonistički obredi su odgovarali opisima afričkih vjerskih ceremonija koje je Pazder proučavao ranije. I Michellina je obitelj dala niz podataka iz kojih je bilo jasno da je djevojka sve izmislila, od njenog više-manje nesretnog djetinjstva do saobraćajnog udesa koji je vidjela i trovanja terpentinom pastom za cipele koje je namjerno progutala. Poslano je pismo upozorenja svima koji su htjeli priču ekranizirati, a javila se i Katolička Crkva čiji su prelati ustvrdili da je jeziva priča djelo mašte iako Michelle u nju vjeruje kao autentičnu i sjeća je se sasvim jasno.

Kao i u slučaju otmica od strane vanzemaljaca, knjiga je postala okidač za pravu epidemiju sjećanja na maltretiranje od strane roditelja, seksualne torture iz najranije mladosti i nezamislive perversije naizgled mirnih i brižnih roditelja. Kako je broj onih koji su kategorički tvrdili da su u najranijoj mladosti seksualno eksploatirani od strane svojih roditelja koji su pripadali sotonističkim kultovima rastao, netko je konačno posumnjao da bi se moglo raditi o nečemu što se nikada nije dogodilo.

Prvi dio teksta možete pročitati [ovdje](#) .